

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/33/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8312010316
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8312010316.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Pirkovskej a JUDr. Evy Rešatkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.09.2015, v trestnej veci proti obžalovanému O. L. pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T 80/2012 zo dňa 11.06.2014 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby a naň nadväzujúci výrok o náhrade škody, ako aj výrok o treste.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vec v r a c i a okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie obžalovaného O. L. zamietá.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný O. L. uznaný za vinného z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods.1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- v období od 18.9.2009 po zrušení plnomocenstva na užívanie vozidla v N. Z. a inde neoprávnené užíval osobné motorové vozidlo značky Chevrolet Captiva 2.0 VCDI ev. č. 3MI 6939 aj napriek tomu, že majiteľ vozidla Z. F. ho vyzval, aby mu uvedené vozidlo vrátil, nakoľko nedodrжал ústne dohodnuté podmienky a to, že počas užívania vozidla na základe písomnej plnej moci bude v mesačných splátkach financovať leasing uvedeného vozidla, čím tak poškodenému Z. F. spôsobil škodu vo výške 20.036,- eur.

Za to mu podľa § 217 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 3, § 36 písm. j/ Tr. zákona bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, ktorého výkon mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu bola určená skúšobná doba v trvaní 2 rokov. Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodený Z. F. bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

Zároveň podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku obžalovaný O. L. bol oslobodený spod obžaloby Okresného prokurátora Humenné pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 7.8.2011 v N. Z., okres W., uzatvoril s X. J. st. ústnu kúpnu zmluvu a prevzal finančnú hotovosť v sume 5.000,- eur za predaj nehnuteľnosti v podiele 1/1, nachádzajúcej sa v obci L. č.XX, okres W., ktorú po prevzatí finančnej hotovosti v ten istý deň aj osobne ukázal, dňa 16.9.2011 v N. Z. so súhlasom X. J. st. podpísal kúpnu zmluvu s X. J. ml. a dňa 4.10.2011 podal návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti na Správe katastra v Medzilaborciach, pričom nebolo vyhovené tomuto návrhu na vklad do katastra nehnuteľnosti z dôvodu,

že nehnuteľnosťou nachádzajúcou sa v obci L. č. XX, okres W. v podiele 1/2 disponuje iná osoba ako obžalovaný, čím svojím konaním uviedol X. J. ml. do omylu a spôsobil mu škodu v sume 5.000,- eur,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku bol poškodený X. J., nar. XX.XX.XXXX v K., s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

Proti uvedenému rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podali obžalovaný proti odsudzujúcej časti a okresný prokurátor proti oslobodzujúcej časti odvolania.

Obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil tým, že trvá na širšom dokazovaní a vypočutí všetkých svedkov uvedených v odpore, ktorý podal proti trestnému rozkazu. Poukazuje na to, že svedok Ing. F. I., predajca áut, potvrdil hodnovernosť jeho výpovede a jasne uviedol, že skutočne zložil akontáciu vo výške 225.000,- Kč a vystavil mu pokladničný doklad. Z jeho strany nikdy nebola podpísaná dohoda o zrušenej plnej moci. Podľa neho svedok (odvolateľ má na mysli zrejme Z. F.) klame, keď uvádza, že sa spoznali v januári 2008, pričom žiadne auto nevybral. Klame aj v tom, že zaplatil akontáciu, lebo akontáciu zaplatil on z KG banky, kde hotovosť vybral zo svojho účtu a ďalšie peniaze mu prišli z PSP technických služieb akciovej spoločnosti Přerov a ďalšie financie prišli z firmy EKOSTAV, z ktorej po dohode medzi ním ako zástupcom firmy Eurokarpaty s pánom O. boli peniaze poslané na firmu Žalúzie F., a nie na pána F., o čom svedčí čestné prehlásenie pána M.. Nevie dôvod, pre ktorý nebol vypočutý pán O., pán M., pán Y., pán I. a riaditeľ Technických služieb v Pěrove.

Okresný prokurátor v dôvodoch svojho odvolania podaného proti oslobodzujúcej časti rozsudku uviedol, že podľa neho obžalovaný O. L. spáchal aj prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, pretože predával poškodenému X. J. ml. celý dom aj napriek svojej vedomosti o tom, že vlastní len polovicu domu v L. č. XX, okr. W.. Poškodený X. J. ml., ako aj jeho otec X. J. st. v prípravnom konaní a aj v konaní pred súdom jednoznačne potvrdili, že keď jednali s obžalovaným o kúpe domu, tak obžalovaný im ponúkal celý dom a s týmto obžalovaným sa dohodli na predaji celého domu. O skutočnosti, že obžalovaný vlastní len polovicu domu, sa dozvedel svedok X. J. st. až po tom, čo obžalovanému odovzdal peniaze vo výške 5.000,- eur za kúpu domu a poškodený X. J. ml. sa to dozvedel tiež až neskôr od svedkov, pričom tento poškodený nevedel uviesť, od ktorých svedkov sa to dozvedel. Podľa neho zo strany súdu pri vyhodnocovaní dôkazov došlo k pochybeniu, keď výpovede poškodeného X. J. ml. a svedka X. J. st. neval do úvahy a vyhodnotil ich ako nedôveryhodné. Taktiež súd neval do úvahy ani výpoveď ďalšieho svedka V. M., ktorý potvrdil, že obžalovaný predával J. dom v L. celý a nie len polovicu, pričom aj u tohto svedka považoval súd výpoveď za nedôveryhodnú. Má za to, že obž. O. L. využil skutočnosť, že poškodený, ako aj jeho otec nie sú vzdelaní, majú nižšiu rozumovú úroveň, otec poškodeného nevie čítať ani písať a tak ich zavádzal v tom, že im predáva celý dom, pričom už v čase predaja vedel, že nemôže nakladať s celým domom, ale len s polovicou domu. Vzhľadom na tieto skutočnosti navrhol, aby odvolací súd zrušil oslobodzujúcu časť napadnutého rozsudku ako nezákonnú a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Na základe podaných odvolaní preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a dospel k záveru, že dôvodné je len odvolanie prokurátora.

Z predmetného spisu vyplýva, že na okresnom súde boli proti O. L. podané dve obžaloby. O obžalobe podanej pre skutok kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona sa na Okresnom súde Humenné viedlo konanie pod sp. zn. 4T 80/2012 a o obžalobe podanej pre skutok kvalifikovaný ako prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona sa na Okresnom súde Humenné viedlo konanie pod sp. zn. 1T 36/2011. Dňa 2.1.2013 boli obe veci spojené na spoločné konanie s tým, že v ďalšom konaní sa konanie vykonávalo pod sp. zn. 4T 80/2012.

Vo vzťahu ku skutku kvalifikovanému v obžalobe ako prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona boli na súde prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom všetky pre rozhodnutie potrebné dôkazy, pričom skutkové zistenia, ktoré na ich základe súd vyvodil, sú v zásade správne a zodpovedajúce výsledkom vykonaného dokazovania.

V odôvodnení svojho rozsudku súd prvého stupňa rozviedol jednotlivé dôkazy, ktoré potom v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku vyhodnotil. Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá aj jeho správne právne hodnotenie, keď zistil, že obžalovaný O. L. svojím konaním naplnil všetky pojmové znaky prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona, pretože ako trestne zodpovedný subjekt úmyselne neoprávnene používal cudzie motorové vozidlo, ktoré mu bolo zverené a spáchal čin vo vzťahu k motorovému vozidlu väčšej hodnoty.

Keďže krajský súd považuje v tejto časti odôvodnenie skutkových záverov napadnutého rozsudku za správne, v podrobnostiach na toto odôvodnenie poukazuje. Len vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného považuje krajský súd za potrebné niektoré skutočnosti osobitne zdôrazniť.

Obžalovaný sa bránil v podstate tým, že si svoje finančné záväzky voči poškodenému Z. F. podľa ústnej dohody plnil, k dohode o zrušení splnomocnenia nedošlo a preto motorové vozidlo, ktoré mu splnomocnením poškodeného bolo dané do užívania na 10 rokov, užíval oprávnene.

Obrana obžalovaného však aj podľa odvolacieho súdu nie je dôvodná.

Z výpovedí obžalovaného a poškodeného F., zo splnomocnenia z 30.07.2008, z úverovej zmluvy č. 082010195, odovzdávacieho protokolu z 23.07.2008, zo zmluvy o zabezpečovacom prevode práva k úverovej zmluve č. 082010195, ako aj z ďalších vykonaných dôkazov vyplýva, že poškodený Z. F. od predávajúceho AUTOSPORT NOVÁK, s. r. o., zakúpil motorové vozidlo Chevrolet Captiva 2.0, ktoré prevzal dňa 23.07.2008 s tým, že na zabezpečenie práva z úverovej zmluvy bolo vlastnícke právo k vozidlu prevedené na veriteľa z úverovej zmluvy spoločnosť Santander Consumer Finance, a. s.. Zároveň sa obžalovaný s poškodeným ústne dohodli, že poškodený splnomocnením udeleným na 10 rokov splnomocní obžalovaného na užívanie predmetného vozidla s tým, že obžalovaný bude znášať náklady spojené s financovaním kúpy tohto vozidla. Za týmto účelom dňa 30.07.2008 poškodený písomne splnomocnil obžalovaného na užívanie vozidla na 10 rokov, pričom podpis poškodeného bol aj notársky overený.

Ďalej bolo dokazovaním zistené, že poškodený najprv písomne listom adresovaným na adresu obžalovaného zo dňa 31.05.2009, ktorý sa mu vrátil neprevzatý v odbernej lehote, a následne osobne dňa 18.09.2009, splnomocnenie odvolal, keď obžalovanému oznámil zrušenie splnomocnenia a žiadal od neho vrátenie predmetného vozidla. Obžalovaný však poškodenému vozidlo vydať odmietol a vydal ho až 17.08.2010 orgánom činným v trestnom konaní po vydaní príkazu na odňatie veci.

Vychádzajúc z ust. § 33b ods. 1 písm. b/, ods. 3 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. v platnom znení) plnomocnenstvo zanikne, ako ho splnomocniteľ odvolal, pričom splnomocniteľ sa práva plnomocnenstva kedykoľvek odvolať nemôže platne vzdať. Na odvolanie plnomocnenstva sa pritom nevyžaduje písomná a ani iná osobitná forma.

Keďže právnym podkladom pre používanie motorového vozidla obžalovaným bolo splnomocnenie udelené poškodeným a dohoda o ňom, tak zrušením plnomocnenstva poškodeným a žiadosťou o vrátenie motorového vozidla od obžalovaného, ktoré je potrebné podľa ich obsahu považovať za odvolanie plnomocnenstva, splnomocnenie obžalovaného na používanie vozidla zaniklo. Z trestnoprávneho hľadiska dňom 18.09.2009, keď sa obžalovaný bez akýchkoľvek pochybností o zániku splnomocnenia dozvedel, sa ďalšie používanie predmetného vozidla obžalovaným stalo neoprávneným.

Na túto skutočnosť nemalo vplyv ani to, či obžalovaný splátky úveru a akontáciu uhradil alebo neuhradil. Poškodený ako dôvod odvolania plnomocnenstva síce tvrdil, že si obžalovaný svoje finančné záväzky neplnil a splátky úveru poskytnutého na zakúpenie vozidla nesplácal. Existencia, alebo neexistencia tohto dôvodu však pre zánik oprávnenia obžalovaného užívať predmetné motorové vozidlo nemá právny význam. Preto ďalšie dokazovanie v tomto smere by bolo nadbytočným, presahovalo potreby trestného

stíhania a nemohlo by prispieť k náležitému objasneniu tejto veci, ale význam by mohlo mať len pre prípadné uplatňovanie nárokov obžalovaného, či poškodeného v občianskom súdnom konaní.

Vzhľadom na uvedené aj podľa krajského súdu skutkové okolnosti v odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku okresný súd ustálil správne a správne ich aj právne posúdil. Je totiž nepochybné, že obžalovaný úmyselným konaním neoprávnene používal cudzie motorové vozidlo, ktoré mu bolo zverené, a spáchal uvedený čin vo vzťahu k motorovému vozidlu väčšej hodnoty (teda najmenej v hodnote 2.660,- eur). Tým po objektívnej i subjektívnej stránke naplnil všetky pojmové znaky prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods.1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona.

Chyby sa okresný súd nedopustil ani vo výroku o treste.

Krajský súd preto odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.

Za správny však nie je možné považovať výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený. Napriek doposiaľ vykonanému dokazovaniu je potrebné konštatovať, že rozhodnutie prvostupňového súdu v tejto časti je predčasné, keď neboli vykonané všetky dostupné dôkazy, ktoré môžu prispieť k náležitému objasneniu veci a že sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a nezohľadnil ani všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy, v dôsledku čoho sú jeho skutkové zistenia nejasné a neúplné a sú pochybnosti aj o ich správnosti.

Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku, prvostupňový súd obžalovaného oslobodil spod obžaloby v podstate preto, že predmetom prevodu bola len jedna polovica predmetnej nehnuteľnosti, s ktorou bol obžalovaný oprávnený nakladať, o čom má svedčiť obsah písomných kúpnych zmlúv. Podľa prvostupňového súdu obžalovaný poškodeného do omylu neuvádzal a neobmedzoval ho v prístupe k informáciám týkajúcim sa tejto nehnuteľnosti.

Podľa odvolacieho súdu je však uvedené závery potrebné považovať za minimálne predčasné.

Z ustanovenia § 221 ods. 1 Tr. zákona je zrejmé, že podvodné konanie páchatel'a je prostriedkom k tomu, aby ku škode cudzieho majetku obohatil seba alebo niekoho iného. Preto z hľadiska naplnenia znakov trestného činu podvodu je relevantné len také konanie páchatel'a, ktoré predchádza transferu majetkovej hodnoty (v danom prípade peňazí) z dispozície poškodeného do dispozície páchatel'a alebo niekoho iného. Len takéto konanie môže byť v príčinnej súvislosti s následkom, ktorý má podobu úbytku majetku na strane poškodeného. Konanie nasledujúce po uvedenom transfere už túto povahu nemá, a preto ho nemožno považovať za súčasť konania rozhodného pre naplnenie znakov trestného činu podvodu.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné v predmetnej veci v prvom rade zisťovať, či sa obžalovaný dopustil podvodného konania do doby predania peňazí. Iba takéto konanie mohlo byť v príčinnej súvislosti s tým, že X. J. st. odovzdal obžalovanému peniaze. Skutočnosť, že v písomných kúpnych zmluvách spísaných obžalovaným po prevzatí peňazí od X. J. st. je už uvedené, že sa prevádza len spoluvlastnícky podiel v pomere 1 k celku, z hľadiska naplnenia znakov trestného činu podvodu relevantné nie je.

Dokazovanie uvedenej skutočnosti však prvostupňový súd v potrebnom rozsahu vyplývajúcom z § 2 ods. 10 Tr. poriadku nevykonával.

Predovšetkým je zrejmé, že pri jednaní o kúpe nehnuteľnosti mal byť okrem obžalovaného, X. J. st. a V. M. prítomný aj V. N., ktorý však doposiaľ v konaní vypočutý nebol. Tento svedok by pritom mohol objasniť skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie, či obžalovaný na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol X. J. st. do omylu alebo využil jeho omyl, alebo či podvodným spôsobom nekonal.

Ďalej aj keď prvostupňový súd napadnutý rozsudok opiera najmä o výpoveď obžalovaného, tak si výpoveď obžalovaného osvojil bez toho, aby sa najprv vysporiadal s podstatnými rozpormi, ktoré sa objavili medzi výpoveďou obžalovaného na hlavnom pojednávaní a jeho skoršou výpoveďou pri konfrontácii so svedkom X. J. st. zo dňa 29.02.2012. Pri tejto konfrontácii, na rozdiel od výpovede na hlavnom pojednávaní, totiž tvrdil, že o prevode nehnuteľnosti nebola žiadna reč, že sa o konkrétnom podiele vôbec nebavili, že X. J. kupuje iba polovicu domu tohto obžalovaný neupozornil a že popis udalosti X. J. st. je pravdivý a chcel veľmi kúpiť predmetný dom.

Napriek tomu rozpory vo výpovediach obžalovaného okresný súd postupom podľa § 258 ods. 4 Tr. poriadku neobjasňoval. Nemohol tak dostatočne posúdiť hodnovernosť a pravdivosť jeho tvrdení pri vylúčení na hlavnom pojednávaní.

Bez povšimnutia prvostupňového súdu ostalo aj tvrdenie obžalovaného na hlavnom pojednávaní, že je vlastníkom aj druhej polovice predmetného domu a má na ňu darovaciu zmluvu. Takéto tvrdenie je totiž nielen v rozpore s údajmi zapísanými v katastri nehnuteľností, ale aj s obsahom spisu, v ktorom sa žiadna takáto darovacia zmluva na druhú polovicu domu nenachádza.

Vzhľadom na uvedené musí odvolací súd konštatovať, že prvostupňový súd pri hodnotení dôkazov nepostupoval dôsledne v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku, ktoré ukladá nielen orgánom činným v trestnom konaní, ale aj súdu povinnosť hodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V súlade s uvedenou zásadou voľného hodnotenia dôkazov nie je ani hodnotenie výpovedí X. J. st. a X. J. ml., keď hoci prvostupňový súd rozpory vo výpovediach týchto svedkov nezistil, tak ich popisu skutkových okolností neuveril a to napriek tomu, že ich v podstatných bodoch potvrdzuje aj svedok V. M.. Takéto hodnotenie prvostupňový súd opiera len o skutočnosť, že J. s písomnou kúpnu zmluvou súhlasil a tiež o predpoklad, že osoba, ktorá platila, nevie čítať ani písať, nie je podstatné, nakoľko táto osoba rozumela tomu čo bolo v zmluve o predaji nehnuteľností zapísané a jej spôsobilosť na právne úkony nebola tak nijako reálne ani právne obmedzená.

V súvislosti s tým je treba zdôrazniť, že pri súkromnoprávných vzťahoch je potrebné trvať na tom, aby najmä samotní účastníci takéhoto vzťahu dbali na ochranu svojich majetkových záujmov a aby postupovali obozretne a dodržiavali aspoň základné zásady opatrnosti, osobitne keď sú k dispozícii ľahko dosiahnuteľné prostriedky (ako výpis z katastra nehnuteľností). Ani to však bez ďalšieho nevyklučuje trestnoprávny postih za spáchanie trestného činu podvodu, pokiaľ si poškodený alebo iná osoba vykonávajúca majetkovú dispozíciu nepreverí údaje poskytnuté páchatelom, ak by takéto preverenie presahovalo reálne možnosti takejto osoby vzhľadom na jej vek, vzdelanie, životné skúsenosti a podobne.

V predmetnej veci podľa doteraz vykonaného dokazovania X. J. st. nevie písať a čítať a z komplexného posudku ÚPSVaR Stropkov zo 14.11.2011 u X. J. ml. miera funkčnej poruchy je 60 %, pričom tento v dôsledku postihnutia duševných funkcií a mentálnej retardácie je permanentne sledovaný a liečený na psychiatrickej ambulancii a v oblasti komunikácie má v dôsledku poškodenia duševných funkcií, narušenú schopnosť komunikácie a vyžaduje dohľad a pomoc inej osoby. Zo spisu pritom nevyplývajú žiadne také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť reálnu možnosť uvedených osôb preveriť si existenciu výlučného vlastníckeho práva obžalovaného k nehnuteľnosti vyžiadanim si výpisu z katastra nehnuteľností.

Preto na základe doposiaľ vykonaného dokazovania nemožno súhlasiť ani s tým záverom prvostupňového súdu, že trestnú zodpovednosť obžalovaného vylučuje už skutočnosť, že si X. J. st. a ml. stav vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti nepreverili v katastri nehnuteľností a že im obžalovaný v prístupe k týmto informáciám nijako nebránil.

Za tohto stavu krajskému súdu nezostávalo nič iné, než napadnutý rozsudok v jeho oslobodzujúcej časti, ako aj vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody, ktorý má v tomto výroku o vine svoj podklad, zrušiť a okresnému súdu uložiť, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Výrok o treste a výrok o náhrade škody bolo potrebné zrušiť vzhľadom na znenie § 321 ods. 3, za bodkočiarkou Tr. poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

V ďalšom konaní bude musieť okresný súd vytknuté chyby napraviť a dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie doplniť. Pritom môže vykonať aj také dôkazy, ktoré strany nenavrholi (§ 2 ods. 11 Tr. poriadku).

Až po vykonaní vyššie naznačených dôkazov, prípadne aj dôkazov ďalších, ktoré strany navrhnú, alebo vykonanie ktorých sa ukáže byť potrebným, a po vysporiadaní sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku, bude možné vo veci spravodlivo rozhodnúť.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.